

Продължава издателската си дейност. Публикуваните материали достигат до родния град, където живее сестра му Руса - във фамилната къща на Хаджиенови. Като част от етнографският ни комплекс, днес в нея са използвани някои елементи от бита на Хаджиеновци, привнесени от чужбина. Те са показател и за постоянна връзка между живущите в, и тези извън Казанлък Хаджиеновци. "До Освобождението Хаджиеновци минаваха даже за румънски поданици - пише К.Бозвелиев - и с това внушаваха респект на самите турски власти. Спомням си случая, когато техният кораб с грозде бе конфискувано от данъчните власти за неизплатени данъци. Обаче достатъчно беше... Руса п.Алексова, да покаже на каймаканина някаква хартия и тоз час последва освобождението на кораба."¹³

Дъщерята на Руса - Райна се омъжва за офицера от запаса, патриота-идеалист - Петър Топузов, който се вражда в духовната атмосфера на Хаджиеновци и продължава техния път служейки на културния напредък на града. Пътят си на народен будител той започва когато е учител в Калпакчийското училище на града. По негова инициатива и с много усилия в Казанлък се открива вечерно чирашко училище, в което се обучават бедни слагинчета и чирачета.¹⁴

На 29 юни 1901 г. той поставя началото на казанлъшкия музей - четвъртия тогава в страната, в една стая на читалището с надпис "МУЗЕЙ"

Друго значимо дело на П.Топузов е създаването на казанлъшкия седмичник - в."Казанлъшка Искра", чийто пръв брой излиза на 1.VI.1924 г. Вестникът продължава да излиза и до днес. През 1923 г. той организира първата околийска земеделска изложба. В негова памет е поставена възпоменателна плоча на къщата им - Хаджиеновата. Единствен потомък на Хаджиеновци днес е Димитър Мирчев, който живее в София и всяка година идва в Казанлък, но няма намерение да я реституира. Напротив с традиционната загриженост на Хаджиеновци следи историческата памет на града и като социолог-журналист я подкрепя.

Друг Хаджиенов е Иван Николов (1843 - неизв.), чийто баща също умира от холера и той отива при чичо си Стефан в Букурещ. Под негово покровителство се развива. Влиза във връзка с френски предприемачи-строители. Със същата цел пребивава във Франция. Натрупал достатъчно капитал се връща в Букурещ.

След Освобождението Иван Николов се заселва в София. В 1881 г. става кмет на столицата. Негово дело е първият регулационен план на града, първият дългосрочен заем на БНБ, безплатната венерическа болница, Борисовата градина, отпуснато дворно място за военно училище, двор за руска църква и др. Но трудностите в новоосвободена България пречат на предприемаческия му дух и той се връща в Букурещ. От тук през 1917 г. подарява на родния си град 1 000 000 златни лева в ценни книжа, носящи 5% годишна лихва и един годишен доход от 50 000 златни лева, които да се употребят за поддържане на модерно занаятчийско училище. През 1926 г. сградата е построена, а в 1927 г. - обзаведена. Волята на дарителя е изпълнена, а училището е открито и носи името "Иван Хаджиенов". Днес сградата, осъвременена, е Техникум по механо-електротехника и е важно учебно заведение в града.¹⁵